

[Indenrigsministeren.]

Adgang til at lade en saadan Afstemning afholde. Men højst sandsynligt vil dette ikke ske — jeg kan ikke udtale mig derom —, thi de tidligere Afstemninger har jo vist en afgørende Stillingtagen, bl. a. og ikke mindst fra Grundejernes Side, og her er ganske utvivlsomt bestemmende for dem de overordentlig tyngende Amtsskatter, som de ønsker at komme af med. Om Kommissionen skønner, at der er nogen som helst Anledning til at rejse Krav om en saadan Afstemning, ja, derom kan jeg ikke udtale mig, men jeg anser det ikke for sandsynligt, at saadanne Krav vil opstaa. Men lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. Hauge, hvis han var Indenrigsminister, vilde have blandet sig i et saadant Spørgsmaal — det gaar jeg ud fra han ikke vilde —, lige saa lidt agter jeg at gøre det, og ikke mindst af den Grund, at jeg ikke har nogen som helst lovmæssig Ret til at rejse et saadant Krav. Det er ganske lagt i Kommissionens Haand, og for saa vidt det ærede Medlem Hr. Hauges Udtalelse paa dette Punkt kunde forstaaes saaledes, at der var givet Ministeren en Beføjelse i den Sag — saaledes forstod jeg det —, er det et Udtryk for en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side.

Til det ærede Medlem Hr. Ferdinand Nielsen har jeg grumme faa Bemærkninger at gøre efter den Redegørelse, jeg her har fremsat, og som ganske dækker, hvad jeg om Sagen har udtalt i Landstinget. Jeg undervurderer slet ikke det ærede Medlems vanskelige Stilling. Jeg har jo ogsaa bemærket mig, hvad den radikale Presse paa de Omraader, som det her drejer sig om, har ment om denne Sag, og forstaaer særdeles vel det Besvær, ogsaa for det ærede Medlem som Ordfører, som deraf kan følge. Men det ærede Medlem har jo ganske Ret, naar han her siger, at det radikale Venstres Medlemmer i det høje Landsting er gaaet ud fra, at saglige Grunde talte for Lovforslaget, de saglige Grunde, som jeg her har udviklet, og som har fundet Tilslutning saavel ovre i det høje Landsting fra det radikale Venstre som ogsaa her fra det ærede Medlems Side, idet han udtrykkelig erklærede, at overfor fremtidige Indlemmelser fandt han, at en saadan Lovgivning var en Retfærdighedshandling. Det ærede Medlems Parti har jo

ogsaa været med til i Landstinget at stille det Forslag, som her foreligger til Behandling. Jeg vilde derfor meget nødig maatte opfatte det ærede Medlems Udtalelser fra denne Plads som Forberedelse til at gøre et Spring bort fra det Stade, som hans Parti stod paa, da det var Medforslagsstillere til denne Sag. Vel ved jeg jo nok, at man kan have to Ben og dog kun turde staa paa et af dem, men jeg vil nødig opfatte det radikale Venstre paa den Maade, at det i denne Sag vil stille sig op „til hvilken Side hver anden Gang“. Der foreligger ikke paa nærværende Tidspunkt i Lovforslagets Tekst eller med Hensyn til min Stilling til disse Spørgsmaal noget som helst, som ændrer det, der forelaa under Behandlingen i Landstinget, og hvoraf det foreliggende Lovforslag er fremgaaet. Jeg haaber derfor, at den Samling om dette Lovforslag, som fandt Sted i Landstinget, skal kunne oprettholdes ogsaa her i det høje Folketing, uanset den Kritik, som fra forskellige Sider, meget forbavsende for mig, er fremkommet overfor Lovforslaget. Jeg anbefaler det fremdeles til velvillig og ogsaa til hurtig Behandling her i Tinget.

L. D. Rasmussen: Loven af 1920 blev jo skabt paa Grundlag af en Betænkning fra den paagældende Kommission, en, saa vidt jeg erindrer, ganske enstemmig afgiven Betænkning, indeholdende det, som senere blev til Lov. Dette er værd at lægge Mærke til. Og det fremgaar ganske sikkert af denne Kommissionsbetænkning — ligesom det ogsaa var det, der bevægede den paagældende Indenrigsminister —, at Begrundelsen for Loven var, at der var Bykommuner, der rundt omkring sig skabte netop saadanne Kommuner, som kunde komme til at spille en Rolle i Indlemmelsesspørgsmaalet. Det er Bykommunerne, der skaber Skattely, og derfor bør disse Bykommuner kunne kræve saadanne Kommuner indlemmet. Det er Bykommunerne, der skaber de fattige Landdistrikter, og derfor bør disse Landdistrikter have en Ret til at kræve sig indlemmet i den paagældende Købstad. Det er naturligvis dette, den paagældende Kommission har ment, og saa har den tillige ønsket at skabe saadanne Regler, at det blev muligt — og saa let som muligt — at foretage Indlemmelser paa Trods af de modstridende